Tabloul fermecat

POVESTE POPULARĂ CHINEZĂ

La poalele munţilor, trăia o femeie săracă şi fiul ei. Ea ţesea frumoase tablouri de mătase. Banii pe care-i lua pentru tablouri abia le ajungea pentru mîncare.

Într-o zi, băiatul a adus acasă un desen. Tare ar fi dorit mama lui să aibă o casă la fel, dar ei fiind săraci, s-a hotărît să țeasă un tablou după acest model.

Mama țesea într-una. Seara țesea la lumina rășinii de brad. Ochii au început să o doară. După un an, din lacrimile care-i picurau pe mătase izvorau pîriiașe și bazine cu peștișori.

După doi ani, a început să-i picure sînge pe mătase şi acolo unde cădeau,răsăreau un soare aprins şi flori viu colorate.

Abia după trei ani a terminat de țesut. Tabloul era nespus de frumos.

Deodată, s-a stirnit un vînt puternic care a smuls tabloul, l-a purtat în cer şi într-o clipă a dispărut. Femeia s-a prăbuşit.

Din ziua aceea, femeia s-a îmbolnăvit și din zi în zi îi era tot mai rău. Atunci, fiul ei i-a spus:

— Mă duc să-ți aduc tabloul de mătase.

După două săptămini, tinărul a ajuns la Cheia Muntelui Mare. Acolo a intilnit o bătrinică care stătea in fața unei case de piatră. Ea ii spuse:

„Tabloul a fost luat de zînele de pe Muntele Soarelui, ca model, ca să țeasă unul la fel. Dacă vrei să ajungi la ele, trebuie să-ți scoți doi dinți, să-i pui în gura calului de piatră. Atunci el va prinde viață, va mînca căpșuni și te va duce mai departe. Vei trece prin multe greutăți pînă să ajungi la zîne."

Băiatul s-a gîndit la mama lui bolnavă şi şi-a scos doi dinţi. Calul s-a mişcat, a mîncat căpşuni, băiatul l-a încălecat şi au pornit în goană, la drum.

Cînd a ajuns la Munţele de Foc, flăcările l-au dogorît, dar el a răbdat pînă ce au trecut.

Au trecut şi pe lîngă marea care izbea în el cu valuri mari de gheaţă.
Băiatul scrişnea din dinţi şi răbda.

Au ajuns la poalele Muntelui Soarelui. Calul s-a înălțat pînă la castelul zinelor. Băiatul a intrat în castel, unde a văzut multe zîne țesînd după tabloul mamei lui.

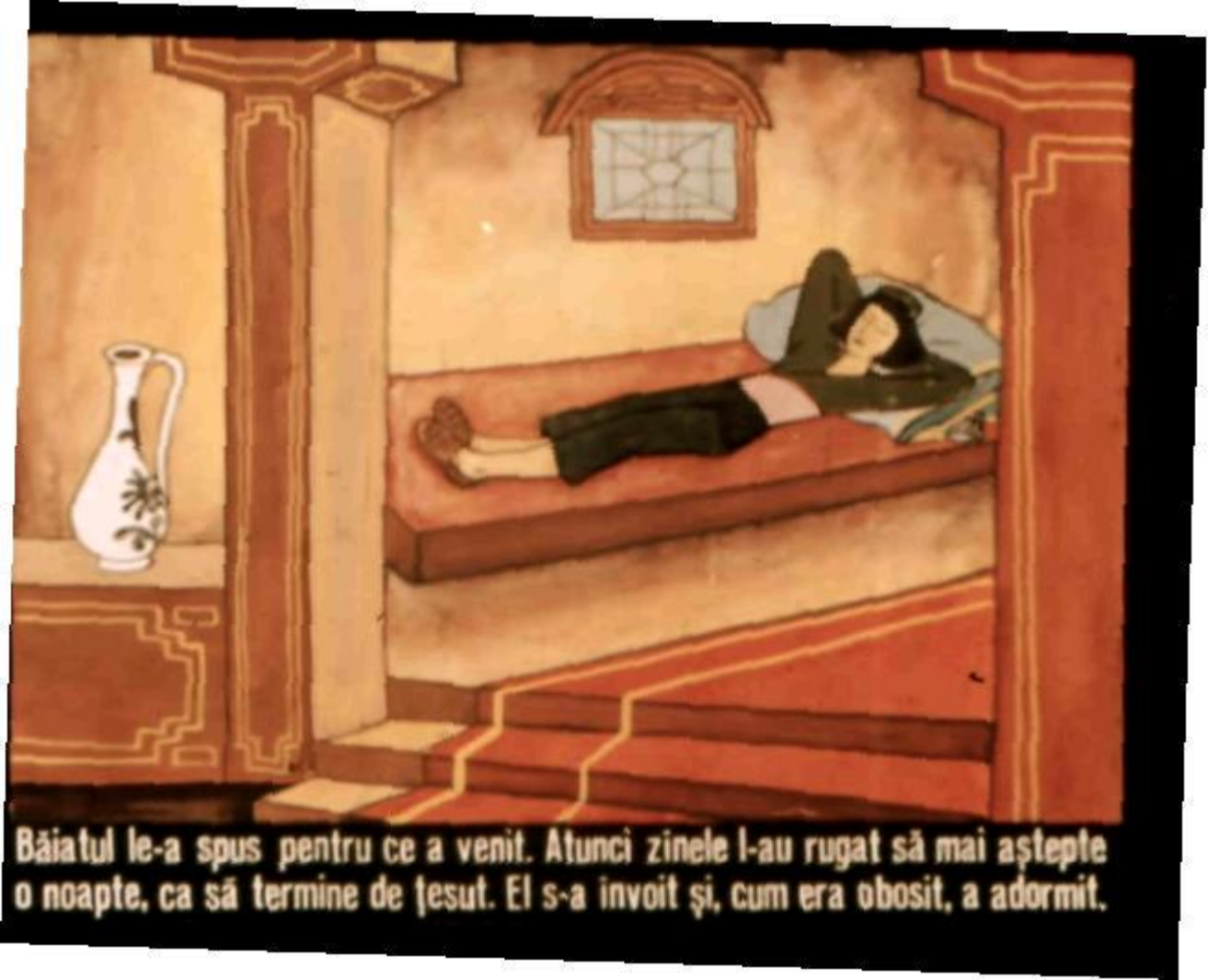

Băiatul le-a spus pentru ce a venit. Atunci zinele l-au rugat să mai aştepte o noapte, ca să termine de ţesut. El s-a învoit şi, cum era obosit, a adormit.

Una dintre zine a terminat prima. Văzind că tabloul mamei este atît de frumos, a dorit să-şi ţeasă portretul pe el. Dimineaţa, băiatul a luat tabloul şi a plecat în grabă.

Cînd a ajuns la bătrînă, aceasta i-a pus dinții la loc, i-a dat o pereche de pantofi fermecați și i-a spus: „Te du repede! Mama ta e pe moarte!"

Într-o clipă, a ajuns acasă. A mers în fața patului mamei și a scos tabloul. Cînd l-a văzut, mama s-a luminat, s-a sculat și a mers afară să-l privească.

Au întins tabloul pe pajiște. Deodată, s-a stîrnit un vînt parfumat și, într-o clipă, tabloul a prins viață.

Lîngă bazinul cu peşti stătea o fată care privea florile. Era zina.
Mama a invitat-o în palat să locuiască cu ei.

N-a trecut mult timp şi zîna s-a căsătorit cu băiatul, iar toţi trei au dus acolo o viaţă fericită.

sfîrșit

reeditare 1986

III NR 35-1975

C.R.F.